

**ЖИВОТНА И СТВАРАЛАЧКА ОДИСЕЈА
АКАДЕМИКА ИВАНА ЈЕВТИЋА**

Тематски зборник

Уредница Ивана Медић

Музиколошки институт САНУ
Београд 2020.

САДРЖАЈ

БИОГРАФСКА, СТИЛСКА И ЕСТЕТИЧКА РАЗМАТРАЊА

Ивана Медић

Иван Јевтић – српски композитор са париском адресом и међународним угледом 8

Sylvie Nicephor

La musique d'Ivan Jevtić est-elle l'expression d'un humanisme musical? 18

Силви Нисефор

Да ли је музика Ивана Јевтића израз музичког хуманизма? 29

ИНСТРУМЕНТАЛНА МУЗИКА

Јелена Јовановић

Елементи српске фолклорне музичке традиције у делима за лимени дувачки квинтет Ивана Јевтића 42

Оливера Николић

Музички свет Ивана Јевтића у превирању између традиционалног и новог уметничког израза. Тенденције промена на примеру изабраних дела концертантног жанра 60

Марија Мисита

Видови испољавања модернизма у композицијама за виолину Ивана Јевтића: донети интерпретације 80

Милош Браловић

Осавремењена архаика: *Vers Byzance...*, концерт за виолу и гудачки оркестар Ивана Јевтића 130

Тамара Кнежевић

Други концерт за трубу Ивана Јевтића – спектар боја и карактер композиције 142

Марија Голубовић Својства клавирског стваралаштва Ивана Јевтића	150
Владимир Милошевић Шест прелида за клавир Ивана Јевтића	164
ОПЕРА	
Вања Спасић Елементи комичног у опери <i>Манграјола</i> Ивана Јевтића	174
Белешке о ауторима	189

Вања Спасић¹

Елементи комичног у опери *Манграјола* Ивана Јевтића²

У богатом и разноврсном стваралачком опусу српског композитора Ивана Јевтића посебно место заузима опера *Манграјола*. За свој оперски деби композитор је одабрао као текстуални предлошак истоимену комедију ренесансног књижевника Николе Макијавелија, прилагодивши је савременој публици, те истичући веселу атмосферу која, према речима аутора, недостаје у свакодневном окружењу. Тема овог рада односи се на анализу комичних елемената у креирању ситуација и ликова у опери *Манграјола*. Комични елементи биће сагледавани у оквиру текстуалног предлошка и музичко-интерпретативних решења. Посебна пажња биће усмерена на композиторов приступ жанру опере.

---

¹ vanja88@msn.com

² Студија је написана у оквиру научноистраживачке организације Музиколошки институт САНУ, коју финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије (РС-200176).

У богатом и разноврсном стваралачком опусу српског композитора Ивана Јевтића посебно место заузима комична опера *Мандрагола*, премијерно изведена 2009. године у камерној опери *Магленианум* у Земуну. Прво дело овог жанра у Јевтићевом стваралаштву представља и значајан допринос за српску музичку културу, с обзиром на то да у оквиру домаће оперске литературе постоји мали број комичних опера: *Тијар* Петра Стојановића (1905), *Невјестиа од Цешинграда* Крешимира Барановића (1942), *Сељаци* Петра Коњовића (1951), *Покондирена шиква* Миховила Логара (1954), *Мајстори су први људи* Душана Костића (1961), *Љубав, што је главна ствар* Душана Радића (1962), *Штав'ше ђаметј на комедију* Николе Херцигоње (1964) и *Пој Ђира и ѿој Сѿира* Дејана Деспића (2018).

Тема овог рада односи се на анализу комичних елемената у креирању ситуација и ликова у опери *Мандрагола*. Комичне елементе анализираћу у оквиру текстуалног предлошка и музичко-интерпретативних решења. Посебна пажња усмерена је и на композиторов приступ жанру опере.

Композитор Иван Јевтић, као творац више од стотину дела камерне, концертне и оркестарске музике, одлучио је да за свој први оперски деби преточи у музику истоимену комедију ренесансног књижевника Николе Макијавелија (Niccolo Machiavelli, 1469–1527), прилагодивши је савременој публици, с акцентом на веселој атмосфери која, према речима аутора, недостаје у свакодневном окружењу (Николић 2009).

Оперу је поручила Мадлена Цептер за театар *Магленианум*, али је сâм композитор одабрао сиже:

Ниједан притисак, ниједна баријера није постојала и зато је и изашла слободна, духовита, весела опера, јер сам се ја тако осећао док сам је писао. У први мах, носио сам се мишљу о савременој причи, саркастичној, на тему пластичне хирургије... Касније сам се предомислио, изабрао *Мандраголу* и Макијавелијеве стихове (Шеховић 2009).

После премијере у Београду, опера је изведена у Неготину 12. септембра 2011. године (тима се по први пут на програму фестивала *Мокрањчеви дани* нашла једна опера), Санкт Петербургу (Царски театар Александровски, 16. јануара 2012) и Марибору (10. фебруара 2012). У новој верзији и на италијанском језику под називом *Mandragola Liberat*, оперу су извели Национални симфонијски оркестар и протагонисти *Teatro Lírico Nacional* у градском позоришту *Alicia Alonso* у Хавани (25. и 26. јуна 2016).

Према врсти, оперу је сам композитор одредио као оперу буфа, то јест бурлескну комедију. У питању је комична опера камерног типа, у чијој реализацији учествује седам солиста и нетипичан оркестар уз коришћење инструмената – алт саксофона, харфе, клавијатура и квије.

Радња опере дешава се у Фиренци. Заплет се врти око младе и лепе Изабеле (у Макијавелијевој комедији је Лукреција), удате за старог пле-

мића по имену Месер Нича. Млади Калимако се заљубљује у Изабелу. Очаран њеном лепотом, он ће учинити све да дође до ње, а у томе му помаже лукави и препредени пријатељ Лигурио, који нам открива да брачни пар не може да добије дете. Тиме се указује прилика да Лигурио представи Ничи Калимака као доктора који ће уз помоћ чаробне биљке, мандраголе, учинити да Изабела затрудни. Мађутим, тај лек за плодност наводно је и отров за онога који први спава са Изабелом када попије напитак. Зато Лигурио смишља план да неко други буде особа која ће умрети. У убеђивању верне Изабеле да превари мужа, главну улогу имају њена мајка сумњивог морала Сострата и фра Тимотео, лукави свештеник који због дуката пристаје на превару. Месер Нича, Лигурио и фра Тимотео (прерушен у доктора) хватају Калимака прерушеног у бескућника и убацују га Изабели у кревет. У зору, Нича избацује „мртвог“ љубавника и сви остали заједно иду у цркву да прославе долазак детета. Изабела, задовољна и срећна јер има нову љубав, предлаже Ничи доктора Калимака за кума, те он несметано долази и одлази из њихове куће. Сви су задовољни и срећни, једни другима захвални, а дете је на путу!

Опера *Манграјола* је блиска старим комичним операма чију структуру чине увертира и два чина. Међутим, унутрашња структура је необична. Сама увертира представља причу у малом, где се може музички испратити драмски ток опере, као и присуство вокалних деоница које увертири дају место пролога. Два чина структурирана су као прокомпоноване форме у којима се брзо смењују сцене са повременим застојима у виду затворених нумера – арија. Оно што је специфично јесте финале тј. учешће свих ликова на крају опере, што је више типично за комичне опере од три чина.

Музички језик опере *Манграјола* карактеристичан је за Јевтићев композициони стил, а то је синтеза старог и новог. Наиме, музички језик ове опере у основи је еклектичан, садржи цитате, асоцијације на познате мелодије – почев од народне и староградске *Наис бања*, *Шоила вода*, до уметничке музике (тема арије *Nessun dorma* из Пучинијеве опере *Турандој*, Вивалдијева *Годишња гоба*). Дакле, музички језик на изванредан начин постаје конгломерат стилова и израза, од ренесансног звука па до данашњих дана. Ренесансни звук постигнут је у вокалним деоницама коришћењем глисанда, украса који, поред тога, подстичу комичну страну збивања, док се на нивоу оркестарског парта ренесансно време асоцира коришћењем клавсена као пратње, а све у функцији драмске радње, ситуација и ликова. Оваква цитатност је карактеристика постмодерне, а савременом звуку постигнут је и коришћењем инструмената који нису уобичајени у уметничкој музици, попут алт-саксофона.

Хармонски језик је тоналан, повремено са искораком у модалност, што је у служби ренесансне приче и атмосфере. Утицај бразилске мелодије и ритмова присутан је како у вокалном тако и оркестарском парту (вероватно под утицајем Јевтићевог трогодишњег боравка у Бразилу, где је деловао као професор композиције на Универзитету у Пелотасу).

Вокалне деонице развијају се од рецитована, преко речитатива-парланда до ариоза. За мелодику карактеристични су кратки мотиви, често играчки, а понекад садрже и сложене ритмичке групације које се нижу од оркестра до солиста.

Оркестар има важну улогу као музичка потка збивања на сцени, али и као коментатор дешавања. Поједини инструменти као што су туба, алт-саксофон и бас-кларинет коришћени су као лајт-инструменти одређених ситуација тј. емоција. Веома развијено и разрађено оркестарско ткиво демонстрира композиторово одлично познавање могућности сваког инструмената у стварању специфичног колорита и звучног идентитета дела.

На крају опере, сви ликови су на сцени, и како то иначе бива у комичним операма – драматуршки ток дела уздиже се градационо ка финалном срећном завршетку. Оно што је специфично јесте да је крај дела изведен на фуџи по теми *Права је бајка, њојшћин мајка*. као симболичан завршетак, према речима композитора, који представља оду наталитету (према Шеховић 2009).

Комика је резервисана најпре за либрето у којем су њени елементи присутни на нивоу строфа и рима. Ликови као што су слуга Сиро, сусед Лигурио и фра Тимотео главни су покретачи радње; поред тога што осликавају различите друштвене слојеве, њихови поступци доприносе комичној атмосфери. У Јевтићевој опери радња се одвија кроз брзу смену догађаја, а самим тим долази и до честих промена ликова на сцени. Као контраст веселој атмосфери, појављују се лирски моменти који су везани за љубав Калимака и Изабеле (арија Калимака „Ништа не знам“ или оркестарски интермецо „Intermezzo sexualis“ и „Duetto amoroso“); или, на пример, арија фра Тимотеа „Nessun dorma“, где он своје поступке правда причом о наталитету („јер је пад наталитета пропаст за будућност света“), што даје слојевитост музичком и драмском току.

У осликавању ликова, Јевтић музичким елементима постиже комичан ефекат. У првој сцени упознајемо Калимака, уз музику која прати његов карактер од хвалисавца до нежног, заљубљеног младића, као и његовог сналажљивог слугу Сира, чије наступе прати звонак и пискав звук који даје комбинација инструмената – флауте, пиколо флауте, обое, ксилофона и триангла (Пример 1). Његова деоница је малог обима (велика секста) и скоковита (преовладава интервал квинте).

Прави комични лик јесте стари муж, месер Нича, који је смешан у апсурдности својих претензија, као незналица који се претвара да је учен, па тако користи језик којим жели да остави утисак префињености, а заправо изговара латинске пословице. Он је вулгаран и прост, недостају му интелектуални и морални квалитети потребни да га интегришу у класу моћи. Поред тога, он је жртва преваре, а да тога није ни свестан. Лик месер Ниче постаје смешан управо онда када се открије несклад између његовог претварања и стварних особина, између онога какав се жели представити и

онога што заиста јесте (као „учен“ човек у сцени са Калимаком прерушеним у доктора). У музичком смислу лик Ниче је зналачки окарактерисан одабиром одређених инструмената који коментаришу његове особине (нпр. одређени ефекти у тромбону изражавају подсмех Ничиној импотенцији, Пример бр. 2). Његова вокална деоница креће се у распону од речитатива до ариоза. У зависности од драмске ситуације, мелодика се креће од кратих, скоковитих и брзих фраза са честим понављањем до „испеваних“ дужих нота (у нумери ишчекивања детета).

Супарник месер Ничи је његов сусед Лигурио, веома проницљив, који тај квалитет користи како би зарађивао за живот. Он је бескрупулозан (нпр. не устручава се да изда суседа или да помогне Калимаку, за новац), али и лукав, те сплеткама ствара смешне ситуације и води комичну радњу. На музичком плану, композитор је „изједначио“ његов глас и оркестар (који акцентује његове речи или удваја деоницу), како би подвукао значај овог лика, али и оркестра у вођењу драмске радње. Комичност лика Лигуриа остварује се у његовим досеткама, гестовима и завршавањем реченица понављањем речи („мозак ми је све бржи, све бржи“, „доста му је пуне лове, лове“).

За разлику од Макијавелијеве комедије у којој се кроз лика фра Тимотеа аутор подсмева цркви, у опери се фратрови поступци оправдавају, јер наговештавају основну поруку коју композитор жели да пренесе гледаоцима/слушаоцима – борбу за рађање, за пораст наталитета. Ипак, свештеникову бригу о томе, као и грижу савести, лако су отклонили дукати у цепу. Овај лик поверен је басу са говорном маном (врскање), што је пародија на оперу серију у којој је овој врсти гласа најчешће поверена морална улога. Палети комичних ликова припада и Изабелина мајка, Сострата, као жена сумњивог морала, а која се понаша као некаква дива.

За разлику од других рола, лик Изабеле не припада типичној опери буфа. Изабела је млада, верна и религиозна жена, којој прељубу намештају њена мајка, фра Тимотео и сусед Лигурио. Она је предмет појуде, страсти и дивљења, али она се прилагођава околностима и на крају окреће ситуацију у сопствену корист. Јевтић је њен лик брижљиво градио, везујући звук харфе за тренутке када се прича о њој и када је она присутна на сцени (истичући њену верност и морал); осим тога, у нумери „Duetto amoroso“, када млади љубавници певају у паралелним терцама, њено умеће да искористи ситуацију у којој се наша прати промена мелодије из *largo* у *staccato*, коју додатно истичу гудачки инструменти у *pizzicato* артикулацији.

Посебну пажњу Јевтић је посветио ансамблима у којима се подвлачи комичност ситуација (терцет и квартет, а на крају опере и септет). Тако, на пример, Калимако прерушен у доктора поставља месер Ничи дијагнозу, импотенцију као разлог за неплодност, а увређени Нича има потребу да се брани. Комичности ситуације доприносе кратке упадице Лигурија, који завршава реченице поносног и узрујаног Ниче, док оркестар као коментатор додатно осликава ситуацију уз глосанду у тромбонима (Пример 2).

У Јевтићевој транспозицији комичног сижеа постоје места за пародијске и гротескне моменте, те се може говорити о каквој урнебесној музичкој бурлески водвиљског типа; као пример можемо издвојити моменат љубавног чина између Калимака, прерушеног у бескућника, и Изабеле. Сиро, Лигурио и Нича су на сцени, хвале се како су бескућника (Калимако) убацили у Изабелин кревет и коментаришу звуке који долазе из собе љубавника. Музичко решење ове сцене је занимљиво: смеђују се полифони и хомофони одсеци, оркестарске боје, а наступи солиста духовито су осмишљени (Пример 3).

Закључна разматрања

Јевтићева опера недвосмислено може бити означена као *комедија карактера*, јер се у њој исмева карактер месер Ниче (глупавост, наивност, лажна ученост), што остали ликови користе за постизање својих циљева (нпр. Калимако који жели Изабелу, или Лигурио који жели новац). Двочина структура ове опере, богата галерија ликова и брзи говор са бројним понављањима текста граде комичне ефекте, што је карактеристично за оперу буфа остварену савременим композиционим решењима. У овој опери готово да се не може говорити о главним и споредним, добрим и лошим ликовима, јер сваки од њих важна је карика фабуле, заступљени су уравнотежено, а у вокалном смислу вајани су брижљиво у комичном маниру, са мноштвом симпатичних детаља.

Комичан и лак садржај био је основни приступ композитора оперском жанру, са главним акцентом на ефекту уживања и растеређивања публике од тешких садржаја; због тога је музика полетна, духовита, заводљива и враголаста. Кратке певљиве мелодије остају у ушима публике, што је и био циљ композитора.

Нојни примери

Пример 1. И. Јевтић, *Манграјола*, I чин, прва сцена, т. 98–101. Самостално издање аутора.

98 *f*

Fl. I

Picc. *f*

Ob. *f*

Sil. *f*

Batt. I *pito.sosp.secco*
f

Siro
Zar je dan o-pis sa-mo da vas do-ve-de a-mo... i ne-ke hva le pra zne... i ne-ke hva le pra zne...

Kalimako

Vln. I *f* *pizz* *arco* *mf* *pizz* *arco*

Vln. II *f* *pizz* *arco* *mf* *pizz* *arco*

Vle. *mf* *mf*

Vc.

Cb.

Пример 2. И. Јевтић, *Мандрагола*, I чин, т. 510–541. Самостално издање аутора. (Наставак примера 2 на стр. 182–183)

370 **Grave** (♩ = 108)

Cor. 1

Cor. 2

Tr.

Tbn.

Batt. 1

Niča

Kalimako

a - ut ste - ri - li - ta - te a - ut im - po - ten - ci - ja. Zar ja im - po -

Елементи комичної у опери Мандрагола Івана Лєвщића

484

Ob.

Cl. 1
in Bb

Fg. 1

Glk.

Siro
šut-nuh ga u _____ bu - lju _____ lju - lja lju-lja ljuš - ke! Sad su po - tr-buš - ke! _____ lju-lja, lju-lja, ljuš - ke _____ sad su po - tr-buš - ke

Ligurio
u _____ u _____ lju - lja lju-lja ljuš - ke! Sad su po - tr-buš - ke! _____ lju-lja, lju-lja, ljuš - ke _____ sad su po - tr-buš - ke!

Niča
u _____ u _____ u _____ lju - lja, _____ lju - lja _____ ljuš - ke! lju - lja ljuš - ke sad su po - tr-buš - ke! _____

Vln. I

Vln. II

Vle.

Vc.

Cb.

f

sf

pizz.

arco

Додашак

Иван Јевтић, опера *Манграјола*, на стихове Весне Миладиновић по истоименој комедији Никола Макијавелија, праизведба, Опера и театар Мадленианум, Земун, 16. децембар 2009.

Диригент: Оливије Гранжан, Француска / Весна Шоуц-Тричковић, Србија

Редитељ: Слободан Унковски, Македонија

Сценографија: Мета Хочевар, Словенија

Костимограф: Ангелина Атлагић, Србија

Сценски покрет: Димитис Сотириоу, Грчка

Лица:

ИЗАБЕЛА, жена месер Ниче, сопран

Снежана Савичић-Секулић /

Дубравка Арсић

МЕСЕР НИЧА, бас

Миодраг Миша Јовановић /

Ненад Јаковљевић

КАЛИМАКО, љубавник Изабелин, баритон

Владимир Андрић /

Предраг Милановић

СОСТРАТА, мајка Изабеле, мецосопран

Тања Обреновић / Анета Илић

СИРО, слуга, тенор

Љубомир Поповић / Дарко Ђорђевић

ФРА ТИМОТЕО, братар, бас

Ненад Јаковљевић / Горан Крнета

ЛИГУРИО, сусед, тенор

Саша Штулић / Горан Стругар

Иван Јевтић, опера *Mandragola Liberata*, у извођењу Националног симфонијског оркестра и протагониста из *Teatro Lírico Nacional*, Велико градско позориште *Alicia Alonso*, Хавана, 25. и 26. јун 2016.

Dirigent: Enrique Perez Mesa

Reditelj: Juan R. Aman

Kostimograf: Carlos Repilado

Лица:

IZABELA, žena meser Niče, sopran

Milagros de los Angeles/ Yoslainy Perez

MESER NIČA, bas

Jorge Temprano

KALIMAKO, ljubavnik Izabelin, bariton

Alfredo Mas Lopez

SOSTRATA, majka Izabele, mecosopran

Dayana Hernandez / Ivette Betancourt

SIRO, sluga, tenor

Luis Javier Oropesa

FRA TIMOTEO, fratar, bas

Markos Lima

LIGURIO, sused, tenor

Reynier J. Borrego

Цитирана лиџераџура

- АДАМОВ, Марија (2009) „Оригинално, топло и весело“. *Дневник*, 26.12.2009, 14.
- KOREN-BERGAMO, Marija (1985) *Humor kao sredstvo realističkog muzičkog jezika u muzici do XIX veka*. Beograd: Fakultet muzičke umetnosti.
- LIJESKIĆ, Biljana (2016) „Nisam slušao savete kako da komponujem“. *Politika*, 15.08.2016, <http://www.politika.co.rs/sr/clanak/361455/Nisam-slusao-savete-kako-da-komponujem>
- МИРКОВИЋ, Марина (2009) „Опојна Мандрагола“. *Новости*, 12.12.2009, <https://www.novosti.rs/vesti/kultura.71.html:259519-Оројна-Mandragola>
- НИКОЛИЋ, Марина (2009) „Премијера опере Мандрагола“. 19.12.2009, <https://www.rts.rs/page/stories/sr/story/16/kultura/376671/premijera-opere-mandragola.html>
- НИСЕФОР, Силви (2016) *Иван Јевтић. Композиџор на џуџевима слободе*. Превод с француског на српски: Мила Катарина Ђуровић, Милена Анђелић. Београд: ПАΙΔΕΙΑ – САНУ. / NISERHOR, Sylvie (2016) *Ivan Jevtić. Itinéraire d'un musicien libre*. Belgrade: PAIDEIA – SANU.
- RADOVIĆ, Branka (2010) „Two Faces of Opera. Premieres of new Serbian operas: *Hasanaginica* by Rastislav Kambasković and *Mandragola* by Ivan Jevtić“. *New Sound* 36 114–154.
- ЅЕНОВИЋ, Muharem (2009a) „Luda trava, mandragola“. *Politika*, 02.12.2009, <http://www.politika.rs/sr/clanak/Луда-трава-мандрагола>
- ЅЕНОВИЋ, Muharem (2009b) „Premijerna *Mandragola*“. *Politika*, 15.12.2009, <http://www.politika.co.rs/sr/clanak/115932/Kultura/Premijerna-Mandragola>

Прес саопиџења

- „Blic“ u Mariboru na izvođenju srpske opere „Mandragola“, 14.02.2012. dostupno na: <https://www.blic.rs/kultura/vesti/blic-u-mariboru-na-izvođenju-srpske-opere-mandragola/gd4kxq8>
- „Prvi put u Sankt Peterburgu“. *Radio-televizija Srbije*, 06.02.2012, <https://www.rts.rs/page/rts/sr/Dijaspora/story/1518/vesti/1040082/prvi-put-u-sankt-peterburgu.html>

Ивана Медић (ур.)

ЖИВОТНА И СТВАРАЛАЧКА ОДИСЕЈА АКАДЕМИКА ИВАНА ЈЕВТИЋА

За издавача

др Катарина Томашевић, директорка Музиколошког института САНУ

Рецензенти

Светислав Божић, редовни професор Факултета музичке уметности у
Београду, дописни члан Одељења уметности САНУ

Катарина Томашевић, научни саветник, Музиколошки институт САНУ
Данијела Здравих Михаилковић, ванредни професор Факултета уметности
Универзитета у Нишу

Александар Васић, научни сарадник, Музиколошки институт САНУ

Јелена Јанковић-Бегуш, уредник програма, ЦЕБЕФ, Београд

Насловна страна

Иван Јоцић, *Отпibooks*

Дизајн и прелом

Ивана Медић

Штампа

Скрипта Интернационал, Београд

Тираж

200 примерака

Прво (некомерцијално) издање, 2020.

ISBN 978-86-80639-58-1

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

78.071.1:929 Јевтић И.(082)
785(497.11)"19/20"(082)

ЖИВОТНА и стваралачка одисеја академика Ивана Јевтића : тематски зборник / уредница Ивана Медић. - 1. (некомерцијално) изд. - Београд : Музиколошки институт САНУ, 2020 (Београд : Скрипта интернационал). - 192 стр. : илустр., ноте ; 25 cm

Радови на срп. и франц. језику. - Тираж 200. - Белешка о ауторима: стр. 189. - Напомене и библиографске референце уз текст. - Библиографија уз сваки рад.

ISBN 978-86-80639-58-1

1. Медић, Ивана, 1975- [уредник]
а) Јевтић, Иван (1947-) -- Зборници

COBISS.SR-ID 29985801